

KRİZİN FATURASI ÇALIŞANLARA, YOKSULLARA VE İŞSİZLERE ÇIKARILAMAZ!

Küresel kriz tüm dünyada ağır ekonomik ve toplumsal sorunlar yaratarak derinleşiyor.

Sermayeyi kurtarma programları için trilyonlarca dolar ayrılırken, emekçilere dönük kamu hizmetlerini daraltma önlemleri yaygınlaşıyor. Mühendislerden işçilere dek mesai ücretlerinin ödenmemesi, iş güvenliği standartlarının ihlal edilmesi, ücretli tatil izninin ihlali, yarım ücretli çalıştırma ve ücretsiz izin gibi uygulamalar kural hâline dönüşüyor; sermaye, iktidarlar ve uluslararası mali kurumlar, bu saldırıları krizden çıkış yolu olarak savunuyor. Halbuki krizin etkilediği gelişmiş ülkelerin çoğunda kamu müdahalesiyle istihdamı arttırma, işçi çıkarmalara karşı tedbir alma biçimindeki politikalar tartışılmaya başlanmıştır.

Dünya Bankasının son verilerine göre, gelişmekte olan ülkelerdeki yoksulların sayısına 400 milyon kişi daha eklenmiştir. Kriz bir işsizlik krizine dönüşüyor. İşsizlerle birlikte çalışan yoksulların sayısı artıyor. Küresel krizin yanında AKP iktidarının izlediği ekonomik politikalar emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine sebep oluyor.

Kriz Türkiye’de emekçileri teğet geçmiyor!

Krizin ülkemizdeki etkileri yaygın ve kitlesel işten çıkarmalar olarak yaşanıyor. Resmî işsizlik oranı yüzde 10,9 olarak açıklanırken, rakamlar tırmanıyor. Denizli, Bursa, Kocaeli, Gaziantep gibi ucuz emeğe dayalı üretim merkezlerindeki faaliyetler dururken, otomotiv, metal ve tekstil sektöründe işten çıkarmalarda ön sıraları paylaşıyor, işsizlik alt ve yan sektörlerde yaygınlaşıyor. Hizmetler alanında bankacılık, medya gibi sektörlerden başlayan işten çıkarmalar turizm, inşaat gibi sektörlerde yaygınlaşıyor. Emekçilerin reel ücretleri ve özellikle asgari ücretin alım gücü sürekli eriyor. Krizin alevleri tarım sektörünü de yakmaya başlamıştır. Her 50 saniyede bir çiftçi mesleğinden olmaktadır. Krizin tarımdaki gerçek etkileri yaz aylarından itibaren daha da görünür hâle gelecektir.

Bu nedenle, 2008 sonlarında gözlenen yaklaşık sıfır büyümenin daha da kötüleşerek ekonominin 2009’da daralmasına kesin gözüyle bakılıyor.

40 milyar dolarlık cari açığı ve 290 milyar dolarlık dış borçları ile Türkiye, birçok göstergeye göre, krizden en fazla etkilenecek ülkelerden birisidir.

Küresel kriz koşullarında karşımıza çıkan 2009 bütçesi, 6 yıldır sürdürülen bütçe mantığının bir kez daha tekrar edilmesinden başka bir şey değildir. Bu bütçenin “piyasa dostu” karakteri bizzat Maliye Bakanı’nın ağzından dile getirilmiştir. Oysa küresel ekonominin merkezi kurumları bile mevcut krizden yola çıkarak “serbest piyasa” düşüncesini sorgular

hale gelmiştir. Bu politikaların biz emekçileri yoksulluğa mahkûm ettiğini, sadece bir avuç zengin taleplerini karşıladığını yıllardır dile getirmekteyiz. Ve haklı çıktık! Neo-liberal politikaların en güçlü destekçileri bile kendi savlarını sorgulamaya başlamıştır. Şaşkırtıcı olan ise tüm bu gerçekliklere rağmen AKP hükümetinin 2009 bütçesi ile serbest piyasa ekonomisinde ısrar etmesidir.

Krizin yıkımını son iki yıldır dalga dalga yaşamaya başlayan emekçiler, çalışma, örgütlenme, iş güvencesi haklarını ve ücretlerini korumak için giderek daha yaygınlaşan somut eylem pratikleri sergiliyorlar. Grevler, işgaller, mitingler, basın açıklamaları, yürüyüşler, yol kesme eylemleri ile yaygınlaşan bu direnme eğilimi emek hareketinde belirgin bir canlanmaya işaret ediyor.

Krizin yıkımına karşı 22 Kasım’da eşzamanlı olarak 31 ilde “TMMOB Krize, AKP’ye, Gericiliğe, Neoliberalizme, Irkçılığa Karşı Sokakta Sözümleri Söylüyor” başlıklı kitlesel basın açıklamaları, yine 29 Kasım’da Ankara’da gerçekleşen “Emek ve Demokrasi” mitingi toplumda büyük bir mücadele potansiyeli olduğunu açığa çıkarırken, birçok ilde emek ve meslek örgütleri öncülüğünde oluşturulan yerel platformlar da krizin yerellerdeki farklı yansımalarını odağına alan mücadele programlarını yaygınlaştırıyor.

Bütün bu eylemler kimi zaman bazı kazanımlar elde ederken, bazı bölgelerdeki hak alma direnişleri yeterli dayanışma ile güçlendirilmediğinde ya da farklı mücadele başlıkları ortaklaştırılmadığında etkisiz kalarak sona eriyor. Bu durumda yüz binlerce işçinin işsiz kalmasının; zamların, hak gasplarının emekçi sınıflarda yarattığı tepkiler alttan alta birikse de yeterince açığa çıkacak kanallar bulamıyor. Bu tespiti yapan bizler krize ve krizin yarattığı sonuçlara yönelik emek cephesinin sesini yükseltme amacıyla mücadelemizi birleştirme kararlılığındaız.

Diğer yandan Orta Doğu’da sürdürülen savaş politikalarının yarattığı dram bütün şiddetiyle devam etmektedir. Özellikle İsrail’in Filistin’de sürdürdüğü saldırgan savaş politikalarına karşı mücadelenin yükseltilmesi ertelenmez bir görev olarak karşımızdadır. Bu nedenle başlatılan “FİLİSTİN İÇİN SES VER” kampanyasının geliştirilmesi ve Filistin’le dayanışma eylemlerinin çeşitlendirilerek yükseltilmesi konusunda çaba harcayacağız. TMMOB Makina Mühendisleri Odası, Türkiye ve Filistin halklarının geleneksel kardeşliğini savunmakta ve işgalci siyonist güçlerin uluslararası kararların gereklerini yerine getirmesi için mücadele eden Filistin halkının yanında olduğunu bir kez daha dile getirmektedir.

**TMMOB Makina Mühendisleri Odası
Yönetim Kurulu**